

ἜΤΟΣ Γ'.

ἙΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ

ἌΡΙΘ. 136

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΓΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 10

Τιμὴ ἑτησίας συνδρομῆς προπληρωτέας διὰ μὲν τὸ Ἑσωτερικὸν δραχμαὶ νέαι 12, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν 20.
Τὸ Γραφεῖον τῆς ἐφημερίδος, ἐπὶ τῆς οδοῦ Σταδίου ἀριθ. 14 ἀπέναντι τῆς Γενικῆς Πιστωτικῆς Τραπεζῆς.

Ἐν Ἀθήναις, τῆ 20 Σεπτεμβρίου 1881.

ΑΝΕΜΟΜΑΖΩΜΑΤΑ

Περὶ τὰ λουτρὰ τοῦ κ. Δαμασκηνοῦ ἀνεπτύχθη ἤδη ἀπὸ πινος δυσωδία ἀφόρητος. Ἡ δυσωδία αὕτη εἶναι ἀρρώστια, διότι οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἀνκρίθητοι ζωϊκοὶ καὶ φυτικοὶ ὄργανισμοὶ ἐν ἀποσυνθέσει, ἐν ἄλλοις λόγοις εἶναι κακοήθης ἢ τυφοειδῆς πυρετός. Πρὸ πολλοῦ κατηγγείλαμεν τὴν τοιαύτην ἐκβάσιν τῶν λουτρῶν τοῦ κ. Δαμασκηνοῦ, πλὴν δυστυχῶς αἱ στοιχειωδέσταται ἀλήθειαι ἅς ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐξεφέραμεν οὐδεμίαν εὐρον ἤχῳ. Πρωθυπουργοί, ὑπουργοί, νομάρχαι, ἀστυνόμοι, ἱατροσύνεδροι, τύπος, οἱ πάντες ἐπροτίμησαν τὸ ἰδιωτικὸν τοῦ κ. Δαμασκηνοῦ συμφέρον ἀπὸ τοῦ κοινῆς συμφέροντος τῆς δημοσίας υἱείας. Παρακαλοῦμεν τοὺς ἀρμοδίους νὰ λάβωσιν ἐπὶ τέλος σύντονα μέτρα πρὸς τυχέτην ἀποξήρηνσιν τῶν βορβορωδῶν ἐκείνων ὑδάτων, διότι ἀκριβῶς τῶρα ἐπῆλθεν ἡ ἐποχὴ τοῦ μεγαλητέρου ἐκ τούτων κινδύνου. Αἱ πρῶται ἤδη βροχαὶ τοῦ φθινοπώρου καταμιγνύουσαι γλυκὰ ὑδάτα μετὰ τῶν λιμναζόντων ἀλατωδῶν ὑδάτων παράγουσι μεγίστην ζύμωσιν, καὶ κατὰ συνέπειαν γεννῶσι τὰ ἐπικινδυνωδέστατα τῶν μικρομάτων.

Οἱ φαρμακοποιοί, ἐὰν δὲν εἶναι ἀπλοὶ φαρμακέμποροι ἀλλ' ἐπιστήμονες, δεόν πρωτίστως νὰ ὦσι χημικοί, ἐπομένως δὲν δύνανται νὰ ἐπιρρίψωσιν ἐπὶ τῶν ἐν Ἑσπερίᾳ ἐργασιασίων τὴν εὐθύνην τῆς νοθεύσεως τῆς κινήσεως, διότι ὄφειλον αὐτοί, ἕκαστος ἰδίᾳ, νὰ ἐξακριβώσωσι διὰ χημικῆς ἀναλύσεως τὴν ἀγνότητα τῆς κινήσεως των. Συνοφίζοντες δὲ λέγομεν, ὅτι ὅσοι γνωρίζουσι τὰ τῆς ἐνεργείας τοῦ σωτηρίου τούτου φαρμάκου, καὶ πῶς ἐκ τῆς καταλλήλου

χρήσεως αὐτοῦ σώζονται οἱ ἄρρωστοὶ ἐκ βεβαίου θανάτου, θεωροῦσι τοὺς μὲν ἐν γνώσει πωλοῦντας νοθευμένην κινίην ὡς *δολοφόρους*, τοὺς δὲ ἐν ἀγνοίᾳ πωλοῦντας τοιαύτην ὡς *ἐνόχους φόνου* ἐξ ἀμελείας.

Κατὰ τὰς ἐκθέσεις τὰς σταλείσας ἐκ Θεσσαλίας εἰς τὰς ἐφημερίδας, τὸ στρατηγικὸν σχέδιον τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ ἐπιτελείου τοῦ ἀρχηγείου τῆς ἀνατολικῆς Ἑλλάδος, ἦτο τὸ ἐξῆς. Τριῶν ὁδῶν ὑπάρχουσῶν ἐκ Φαρσάλων εἰς Λάρισσαν, ὁ στρατός διηρέθη εἰς τρεῖς τμήματα, ὧν τὸ πρῶτον ἡμῖν διετάχθη νὰ πορευθῆ τὴν πρὸς δυσμὰς ὁδόν, τὸ δεύτερον ἡμῖν τὴν πρὸς ἀνατολάς, ὁ δὲ τηλεγραφητὴς κ. Σκιαδαρέσης «διετάχθη νὰ λάβῃ τὴν μέσην ὁδόν.» Στρατηγικώτατα!

Κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ ἡμετέρου στρατοῦ εἰς Λάρισσαν ἡ διδάσκαλος τοῦ ἑλληνικοῦ παρθεναγωγείου «προσεφώνησε ταῦτα εἰς τὸν Στρατηγὸν λίαν εὐθαρσῶς, καίτοι τρέμουσα ἐκ συγκινήσεως. «Στρατηγέ, μήτε ὁ κάλαμός μου μήτε ἡ γλῶσσά μου δύνανται νὰ ἐκφράσωσι τὴν χαρὰν ἣν αἰσθανόμεθα σήμερον διὰ τὴν ἀπελευθέρωσίν μας.»

Κατὰ τὸν αὐτὸν ἀνταποκριτὴν «εἰς ἐπίμετρον μάλιστα παρηκολούθουν τὸν στρατὸν ὑδροβάρελλα καὶ ὑδροβυτία πλήρη ὑδατος.»

Ἐκ τῶν ἀστυνομικῶν δελτίων θνησιμότητος μυνθάνομεν παρδοξότατόν τι συμβῆκινον ἐν Ἀθήναις. Γεννῶσι δηλ. παιδίκα μόλις γεννηθέντα, καὶ ὄχι μόνον κόρας, ἀλλὰ καὶ ἄρρενα παιδίκα. Τοῦτο τοῦλάχιστον ἐννοοῦμεν ἀναγινώσκοντες, ὅτι ἡ Μαροῦλα Στραβογεώργη ἡμερῶν 3, ὁ Γιάννης Περιστερός ἡμερῶν 5 κ.τ.λ. ἀπέθανον ἐκ προφρον τοκετοῦ.

ΔΙΑΒΟΛΟΣΚΟΡΠΙΣΜΑΤΑ

Ότε πρό ἡμερῶν εἶδομεν μίαν μεγάλην ἐφημερίδα μετὰ γράφουσιν, ὅτι ὁ κ. Morning Post ἀναγγέλλει τὸ καὶ τό, ἐνθυμήθημεν τὰς ἀστεῖς παρνοήσεις τῶν γαλλικῶν φύλων, ἔτινα μετέφρασαν ἐκ γερμανικῶν τηλεγραφημάτων τὸ general stab (= ἐπιτελεῖον) διὰ τοῦ general Staff (= ὁ στρατηγὸς Staff), καὶ τὸ der Dampfer Gustav welcher (= τὸ πλοῖον Γουσταῦος ὄπερ) διὰ τοῦ Gustave Welcher, ὡς ἐὰν ἡ ἀντωνυμία ἦτο κύριον ὄνομα.

Εἶδῃσις μεγάλης σπουδαιότητος. Ὁ ἀκάματος καὶ βέκτης κ. ὑπουργὸς τῶν ναυτικῶν ὀμιλεῖ εὐχερῶς διὰ τηλεφώνου ἐκ τοῦ γραφείου του καὶ μετὰ τοῦ λιμενάρχου Πειριωῶς.

Τί λιμα καὶ αὐτὸς ὁ ἐκ Πορταρίας ἀνταποκριτὴς τῆς Ὁρας. Μὰ καὶ τὰ τηλεγραφήματα τοῦ Ζενεμβίση δὲν πηγαινουν ὀπίσω.

ΕΞΥΓΝΑΔΕΣ

Ἡ κ. Πριτζάρη ὀμιλεῖ μετὰ φίλης της εὐρώστου καὶ ἀσχήμου περὶ τινος κυρίως ἐν Σπέτσαις.

— Εἶναι εὐμορφή; ἐρωτᾷ ἡ φίλη.

— Ὁραιοτάτη καὶ νὰ ἰδῆς ποῦ σοῦ μοιάζει. Μόνον ποῦ εἶναι πλέον λιγνὴ καὶ πλέον εὐμορφή.

Ὁ διδάσκαλος πρὸς τὸν μαθητὴν:

— Καὶ τί ἔκαμν οἱ Ἑβραῖοι ἅμα διέβησαν τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν;

Ὁ μθητὴς διστάζει, μετ' ὀλίγον δὲ ξύων τὸ ὠτίον,

— Δάσκαλε, ἐστάθησαν νὰ στεγνώσουν.

Κλητὴρ τις ἐπανερχόμενος ἐκ τῶν Παριλισίων Κήπων, ὅπου γεννιῶς ἔθυσε τῷ Βάκχῳ, χάριν ἐννοεῖται τῆς τάξεως, μετέβηκε προχθὲς εἰς τὸ τμήμα διὰ τῆς πύλης τοῦ Ἀδριανου. Ἀλλὰ προσκρούσας κατὰ τῶν μαρμάρων πίπτει χαμαί. Εὐθὺς ἀνεγείρεται καὶ νομίζων, ὅτι ἀναιδὴς τις τὸν ἔρριψε, ξιφουλκεῖ καὶ ἐπιπίπτει κατὰ τοῦ ἀγνώστου ἐχθροῦ. Τὸ μάρμαρον ὑπὸ τὸ ξίφος ἀναδίδει σπινθῆρας καὶ ὁ κλητὴρ πεφοβισμένος,

— Ἄ! τοῦ λόγου του δὲν χωρατεύει! Ἔχει πιστόλα.

Καὶ τῶκοψε λάσπη.

Λοχίας μεθυσμένος ἐπανήρχετο χθὲς εἰς τὸν στρατῶνα τοῦ 27 τάγματος, ὅτε ὀυπολοχαγὸς του πλησιάζων αὐτόν,

— Ἄ! ἄθλιε, τῷ λέγει, δὲν ντρέπεσαι νὰ μεθοκοπᾷς; Καὶ τί θὰ κάμης αὐριον ὅταν γίνης ἀξιωματικὸς.

— Ὅταν γίνω ἀξιωματικὸς; Δὲν θὰ καταδέχωμαι νὰ μιλῶ μετὰ λοχίως μεθυσμένους.

Ὁμίλει τις γεωπόνος περὶ τῆς βροχῆς καὶ ἔλεγεν, ὅτι ἡ σιγαὴ βροχὴ ὠφελεῖ τὰ σταφύλια διότι φουσκόνουν αἱ βῶγες καὶ γίνεταί κρασί περισσότερον.

— Κύτταξε, κύτταξε, εἶπεν ὁ κρασοπκτήρης Θ. Δὲν μᾶς σώνουν οἱ ταβερνάριδες ποῦ νερόνουν τὸ κρασί, τώρα μᾶς ἦλθε καὶ ὁ Θεός.

Μὰς διηγῆθησαν δι' ἀγχθὴν τινὰ γραῖν ἀποθνεύσαν προχθὲς εἰς ἡλικίαν 116 ἐτῶν.

Τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ὁ ἱερεὺς μετὰ τῆς ἀγίας Κοινωνίας προσεπάθει νὰ τὴν πείσῃ περὶ τῆς μακτιότητος τοῦ κόσμου τούτου.

— Ἐτζί εἶναι, παπᾶ μου, ἀπεκρίθη ἡ γραῖν ἐξησθενημένη τῇ φωνῇ, δὲν προφθάνει κανεὶς ν' ἀνοίξῃ τὰ μάτια του καὶ εὐθὺς τὸν πέρνει ὁ χάρος.

Ἐν τῷ ελαιῶνι. — Ἡ ἐσκότωσες τίποτε κυνήγι;

— Οὐτ' ἔναι κεφαλᾶ! ἀλλ' εἶμαι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν ἐκυτόν μου... Ἐφέτος σημάδεύω καλλίτερον ἀπὸ πέρυσι.

Ὁ ἀμπελᾶς τοῦ κυρίου Ρ. αὐτὰς τὰς ἡμέρας μετὰ τὴν βροχὴν ἐκρύωσε. Πηγαίνει εἰς τὸν κύριόν του.

— Ἀφέντη, τῷ λέγει, δὲν ἠμπορῶ πλέον νὰ βγαίνω μετὰ τὸ ἀνοικτὸ ἀμπελάκι.

— Διατί;

— Ἐτσάκωσα μετὰ τὴν βροχὴν ἕνα τρομερὸ κρουλόγημα ὁ γιαντρός μου εἶπε νὰ προφυλαχθῶ καὶ δι' αὐτὸ σὰς παρακαλῶ νὰ βγαίνετε δύο τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὸ κλειστὸ κουπέ, ἕως νὰ γίνω καλά.

— Ἐπληξά εἰς τὴν Κηφισιά, ὅλο βρέχει, βρέχει, βρέχει.

— Μήπως καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας δὲν βρέχει;

— Ναι, ἀδελφέ, μὰ εἰς τὰς Ἀθήνας βρέχει ἐπάνω σὲ κάτι τι, σὲ σπίτικα, σὲ ἀνθρώπους, σὲ ἀμάξια. Ἐδῶ βρέχει ὅλο ἀπάνω στὸ χωράφι. Εἶναι μονότονος. Ἡ βροχὴ τῶν Ἀθηνῶν εἶναι πλέον πολιτισμένη.

— Τί ἄθλιος καιρός!

— Ναι φίλτατε τὸ χειρότερον, ὅτι ἂν δὲν ἀλλάξῃ θὰ ἔχωμεν ὅλο ἄθλιον καιρόν.

Ἡ χήρα * * ὀρεγομένη τρίτου γάμου ἐνέγραψεν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ δευτέρου τῆς συζύγου ἀποθανόντος προπέρουσιν:

Ἄ'Ενθάδε κεῖται ὁ Ἱερεμίας Χ. ἐβδομηκοντούτης. Ἄντ' γέρθη δαπάναις τῆς χήρας αὐτοῦ, ἥτις ἐπέτεχεν αὐτῷ ἕνεκα τῆς διαφορᾶς τῆς ἡλικίας τόπον θυγατρὸς ».

Καὶ μίαν ἐπιγραφήν παρὰ τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου Κοδονοπιεῖον καὶ... (Μηντεύσαστε!) καὶ χαλκογραφεῖον.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου Ἀδελφῶν Περρῆ.